

HIPÓLITO G. NAVARRO

A vámpír töprengése

Kint a mezőn mindig sokkal korábban pirkad.

Ezt pontosan tudják a feketerigók.

Am hosszú időnek kell elteltie az első fények megjelenésétől addig, míg a nap végleg előbukkan. Minden alkalommal maga elé hint némi halvány fényt, hogy az lépésről lépésre felderítse a terepet, tájékoztassa a várható veszélyekről és riadalmakról. Majd miután megbizonyosodott róla, hogy minden rendben van, úgy, ahogy tegnap hagyta, előmerészkedik. Később összegyűjt minden világosságot, amelyet korábban szétszórt. Épp ezért kell olyan magasra kúsznia, mielőtt lebukna: legyen ideje magába szívni mindenütt a fényt, nehogy akár egy kevés is elszökjék belőle.

Aztán kint a mezőn, furcsa mód, esteledni is nagyon korán esteledik.

A feketerigók becsukják narancsszínű csőrüket, és felszívja őket az este.

Én pedig hálásan elengedem magam és kitárt karokkal alászállok.

A keselyű leszáll

Az utcazenészek éves találkozásán az idén is halálra unja magát néhány hegedűs és pár oboás, egyikőjük valójában most először vesz részt a gyűlésen. Két szaktestület az általános vita peremére szorul: a körszakállas diákzenészek kis csoportja, valamint a hónap alatt kazettás magnóval, egyetemi kollégáiktól elszigetelve várakozó, fehérre festett arcú pantomimesek.

Egy pirospozsgás arcú fickó fennhangon tudatja, hogy a tizenegy billentyűs, rövid fújtató harmonikája fehér-orosz eredetű ami ugye ebben a pillanatban kevésbé érdekes, amikor is a gitárosok ujjongani kezdenek, és a választ elfújja a szél. Az ünneplést mindenesetre nem sikerül teljesen összehangolni; itt-ott előfordul némi interferencia.

Akárhogy is van, én egyformán szeretem figyelni mindegyikőjüket.

Amikor elfáradok, behúzó a szárnyam.

De tudom, hogy még így, meglehetősen összetöpreődve, ebben a bármelyik keselyűfélére jellemző pózban is sikerül félelmet keltenem a fuvalások népes küldöttségében.

Selyemtölgy

Ő az osztályelső, furcsa színötös, éltanuló fiú. Délutánonként sem enged ki, a parkban számításba sem veszi a könnyen megmászható cseresznyefákat és

juharokat, s felkapaszkodik, nagy nehezen, egy selyemtölgy legtetetejére.

Lent, előre gyanítva az óhatatlanul bekövetkező esést, egy másik fiú várakozik türelemmel, szemüvege mögött szerényen meghúzódva: ő az, aki az osztály utolsó padjában, a falitérkép alatt álmodozik, ott, ahová már nem jutnak el a tanító jutalmi.

A dinoszaurusz

A dinoszaurusz már torkig volt.

Van egy trükköm, hogy visszatartsam őt, én ugyanis mindig itt vagyok magamnak, és épp ez a baj

Fidel, mint minden reggel, miután alaposan megmosta a fogát, kinyitja a mosdó melletti kisszekrényt, kiveszi a narancsszínű fésűt, végigsimítja a fejét, mintegy kijelölve a cselekvési területet, de alighogy munkához lát, a haja lehetetlen cementpéppé válik, a fésű fogai bele ragadnak ebbe a barnás habarcsba, és bármilyen kísérlet az előrehaladásra olyan gyilkos rángatássá válik, ami gondolatokat, emlékeket szakít ki a fejéből; hátrálni talán még rosszabb, hiszen akkor egész biztosan leizzad, a feje kivörösödik, a meggyötört fejbőr alatt pedig mintha hangyák futkosnának az emlékezés barázdáiban. Elérkezvén ehhez a holtponthoz, ahonnan nincs se előre, se hátra, Fidel kilép a fürdőszobából, és a folyosóról odakiált Laurának:

– Laura, kérlek, segíts, már megint ez a lidércnyomás.

Fidel visszatér a szentélyébe, belenézi a tükörbe, és mint mostanában minden reggel, tisztán felismeri: már nincs fésűje; többek között fésűje sincs, mert Fidel teljesen kopasz lett öt évvel ezelőtt, épp ennyi idő telt el, mióta Laura elhagyta, és ő itt maradt beteges reggeli szertartásaival a fürdőben.

Pihenő írás közben

Az ilyen, mondjuk így, elcseszett órákra, vagyis amikor nem teljesen elviselhetetlenek, de azért nem érik el az átlagost, szóval, az ilyen órára tartogatott egy kis paradugós üvegpalackot, amit zsinóron lógatott le a menyegyzetről, aztán megküldte egy bottal, nem túl erősen, nehogy összetörjön az üveg, de azért elegendő erővel ahhoz, hogy a palackban a legyek vadul egymásnak csapódva felzúmmogjenek, mintha csak azt mondanák:

– A bűdös életbe, már megint!

Később a legyek, szemüket az üveg falához tapasztva látták, ahogy összetörten hever a díványon, folyik

róla a víz, míg ők, már nyugodtabban, az utolsókat lengedezték, mint egy inga, mielőtt nekiálltak volna össze számolni a veszteséget.

Ihlet

Képzeld el a helyszínt: a Déli-sark mindig egyforma napjai, örök alkony, amely fakó késsel vonja be ezt a hideg, sík és bútorozatlan univerzumot. Az általunk körülrajzolt térben a fagyott és fehér felszínen kívül talán három vagy négy pingvint is feltételezhetünk ott a messzeségben, és esetleg valahol balra a közeledő sarki fény sárga rojtjait. Ennél nem sokkal többet. És hideget, a hőmérők számára felfoghatatlan és szokatlan hideget.

A jelenet középpontjában azonban a jégkunyhó áll, akár egy gömbölyű és határozott provokáció. Bent pedig a történet: a meleg uralta lassú események. A szülők csupaszon szeretkeznek a hófehér medvebőrök alatt, a nagymama lassú mozdulatokkal csipeget a kopolyájánál sötétvörös foltokkal tarkított fehér halból, a fiú tekintetét pedig a tűzhelyen lobogó lángok vidám tánca tartja fogva. Az elmélyült szemlélődés minden idejét leköti; ezen a tájékon nemigen található iskola. Szó sincs azonban időpocsékolásról, noha annak látszik, mint ahogyan az sem idővesztegetés, ha az ember egész délután a parthoz ütköző hullámokat figyeli, vagy az éjszaka hátralévő részében az imént szeretett nő meztelen testét szemléli. A fiú szeme órákon keresztül követte fel s alá a lán-

gok ritmusát, mostanra már parázslanak a pupillái. Odakint legfeljebb egy magányos, elhagyott pingvin marad, a nehéz csillagképek súlya alatt még laposabb a táj. És ekkor a fiú már-már suttogva azt mondja:

– Jó..., és akkor én most felteszem a kérdést... Mít jelent az, hogy derékszög?

Ostorfa

Aztán – ugyanazzal a bottal – kivehetetlen krikszkrak-szokat rajzolt a földre...: rögtönzött ceruzája, mely vele egyidős volt, üldözőbe vett egy hangyát, párhuzamosokat, köröket és ellipsziseket firkált szép komótosan. Gondolatai pedig egy kamaszkori őszig kalandoztak, már-már az üveggolyós időkig, temérdek sok évvel ezelőttre, amikor délutánként, az iskolából hazafelé menet oly gyakran terült el Alina mellett abban a gondozott virágágyásokon túli, eldugott kertben; az ő ajkai között ismerte meg az első csókok szédületes mélységét, ám ezt még játékkal is alig sikerült lepleznie, melynek során egymás szájából lopkodták ki az ostorfa édes gömbterméseit, amelyeket a nála magasabb, érettebb lány szakított le neki azokról az ágakról, melyeket ő, akit nemrég vezettek be az egyenletek és simogatások világába, és még összezavarták a sokszögek és a pörusok, évekkal később is épp hogy elért.

Orbán Eszter fordításai

GLORIA FERNÁNDEZ ROZAS

Az első szóváltás

Ádám, ahogy ott ment mögötte, némiképp nyugtalannak vagy gondterheltnak érezte magát, mintha valami izgatná vagy bizsergetné. Éva békésen énekelgetett a dombokon vagy a föld bőrén. Hirtelen megállt, letérdelt a mohába vagy a nedves fűbe, és odahívta magához. Ő egykedvűen engedelmeskedett.

– Ádám, ezt elnevezhetnénk fűszálnak, hiszen zöld és hosszúkás.

– Vagy gyíknak – válaszolta ő.

– Ezt pedig légynek. Annyira fekete és bosszantó...

– Légy? Éva, én a világon minden létezőnek adtam már nevet!

– Nem vitás, légy. Nem látod, micsoda szeme van?

És ez így ment egész délután. A nap már lebukóban volt a hegyek vagy a horizont mögött, amikor bevallotta neki:

– Éva, fáradt vagyok, vagy árva.

– Én bizony, fiam, tökéletesen boldog vagyok.

Ádám kissé zavartan tekintett rá. Boldog? Hogyhogy boldog? Hát Éva nem hús az ő húsából? Talán bizony nem adta oda az oldalbordáját vagy önmaga egy részét, hogy egy hozzá hasolatos segítségre tegyen szert?

Levette tekintetét erről a ragyogó arcáról, és azon morfondírozott, hogy a bensejében forrongó érzés vajon elragadtatás vagy ellenszenv.

Első szerelem

Nem szeretném, ha Ő meghallana bennünket, nehogy aztán kiboruljon, de tudod, nem a boldogság volt az, amit elveszítettünk.

A boldogság az, hogy szeplősnek, foltosnak, titokzatosnak láthatlak; kígyónak, a bűn céltáblájának.

És hogy mindent látó szeme elől elrejtőzve innom engedsz – ahogyan most is – ebből a nektárból, amelyet kis fügefaleveled alatt rejtegetsz.

Orbán Eszter fordításai